

Rozhodnutie je právoplatné

dňom 24. 9. 2004

Najvyšší súd Slovenskej
republiky Bratislava

Najvyšší súd
Slovenskej republiky – disciplinárny súd

2 Dso 3/04

Rozhodnutie

Najvyšší súd Slovenskej republiky, odvolací disciplinárny súd zložený z predsedu senátu JUDr. Jána Bobora a sudcov prof. JUDr. Petra Blahu, CSc., JUDr. Anny Elexovej, JUDr. Dariny Micháľkovej a JUDr. Evy Barcajovej na ústnom pojednávaní v Bratislave konanom dňa 27.septembra 2004 vo veci disciplinárneho konania proti JUDr. [REDAKOVANÉ] sudkyňi Okresného súdu v [REDAKOVANÉ] zastúpenej JUDr. [REDAKOVANÉ] sudkyňou Krajského súdu [REDAKOVANÉ] o odvolaní ministra spravodlivosti Slovenskej republiky, proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky – disciplinárneho súdu sp. zn. 8 Ds 3/2003-83 zo dňa 14.novembra 2003, rozhodol

t a k t o :

Podľa § 131 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich v znení neskorších predpisov sa odvolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky **z a m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e :

Prvostupňový disciplinárny senát napadnutým rozhodnutím podľa § 129 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich v znení neskorších predpisov /ďalej len zákon/ JUDr. [REDAKOVANÉ] nar. [REDAKOVANÉ], sudkyňu Okresného súdu [REDAKOVANÉ] oslobodil spod návrhu na disciplinárne opatrenie pre disciplinárne previnenie, ktorého sa mala dopustiť tým, že v pridelenej veci vedenej na Okresnom súde v Spišskej Novej Vsi pod sp. zn. 4 C 720/96 nekonala, hoci konať mala, a to v čase od 28.decembra 2000, kedy nadobudlo právoplatnosť uznesenie Okresného súdu Spišská Nová Ves č.k. 7 C 768/99-42 z 20.decembra 2000, ktorým bola vec vedená pod sp. zn. 7 C 768/99 spojená na ďalšie konanie s vecou sp. zn. 4 C 720/96 do 15.mája 2003, kedy v uvedenej veci vytýčila termín pojednávania, s výnimkou úkonov týkajúcich sa zisťovania stavu dedičského konania D 745/95, v dôsledku čoho podľa ministra spravodlivosti Slovenskej republiky svojou nečinnosťou ako sudkyňa spôsobila prietahy v konaní v jej pridelenej veci, čím mala naplniť pojmové znaky disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 zákona, pretože tento skutok nie je možné považovať za disciplinárne previnenie. V disciplinárnom konaní bolo zistené, že sudkyňa vec spisovej značky

7 C 768/99, ktorá napadla dňa 5. augusta 1999, spojila uznesením zo dňa 20. decembra 2000 na spoločné konanie s vecou vedenou pod sp. zn. 4 C 720/96, v ktorej bola zákonnou sudkyňou JUDr. [REDAKOVANÉ]. Po spojení vecí sudkyňa konajúca vo veci 7 C 768/99 nariadila vyznačiť v registri C skončenie vecí spojením a spis značky 7 C 768/99 založiť do spisu 4 C 720/96. Uznesenie o spojení vecí však nebolo založené do spisu 4 C 720/96, nebolo v ňom zažurnalizované a spojenie vecí nebolo ani vyznačené na obale, takže spis bol fakticky len vložený do obalu druhého spisu. Disciplinárny súd sa stotožnil s argumentáciou sudkyne JUDr. [REDAKOVANÉ] v tom, že je bežnou praxou súdu, že novšia vec sa pripája k staršej veci, samozrejme, len ak sú splnené podmienky na spoločné konanie podľa § 112 O.s.p. s tým, že o spojení vecí rozhoduje sudca, ktorý koná v staršej veci. Preto postup sudkyne konajúcej vo veci 7 C 768/99 hodnotí disciplinárny súd ako značne neobvyklý. Treba však poukázať aj na to, že zákon č. 66/1992 Zb. s účinnosťou od 1. januára 1993 bola zrušená Inštrukcia ministra spravodlivosti SR z 18. júna 1973 č. 15/1973-L obsahujúca aj kancelársky poriadok, ktorý upravoval aj spôsob faktického spojenia vecí v súvislosti s ustanovením § 112 O.s.p. Od roku 1993 absentuje taká právna úprava ako bol kancelársky poriadok, ktorá by upravovala postup pri spojení vecí, ako aj to, kto je povinný tieto veci sledovať, upozorňovať na nepríslušného sudcu, keďže hlavnou náplňou sudcu nie je sledovanie kancelárskych úprav. Od 1. januára 1993 až doposiaľ absentuje právna úprava, ako je kancelársky poriadok, ktorá by mohla zamedziť priet'ahom a neobvyklému spojeniu vecí. Sudkyňa JUDr. [REDAKOVANÉ] nevedela o tom, že k jej veci bola pripojená vec sp. zn. 7 C 768/99 a preto ani nemohla vedieť, že má v uvedenej veci konať. Je zrejmé, že následok vo forme priet'ahu vo veci sp. zn. 7 C 768/99 nechcela spôsobiť, nebola s ním uzročená, ani sa nemohla spoliehať bez primeraných dôvodov, že k priet'ahom vo veci nedôjde. JUDr. [REDAKOVANÉ] ale mohla vedieť o tom, že sudkyňa konajúca vo veci 7 C 768/99 si v januári 2000 vyžiadala jej spis a tento mala až do 20. decembra 2000, kedy vydala sporné uznesenie o spojení vecí. Sudkyňa JUDr. [REDAKOVANÉ] si preto mohla zistiť z akého dôvodu bol spis z jej oddelenia vyžiadaný, prípadne dňa 10. januára 2001, kedy sa jej spis 4 C 720/96 znovu dostal do dispozície mohla zistiť, prečo jej bol predložený až po dlhšej dobe, najmä keď aj potom realizovala úkony, ktorými sledovala skončenie dedičského konania. Priet'ah bol teda spôsobený aj tým, že sudkyňa JUDr. [REDAKOVANÉ] nekonala vyššie uvedeným spôsobom, nešlo však o hlavnú a už vôbec nie rozhodujúcu príčinu, ktorá viedla k spôsobeniu priet'ahu. Nekonanie JUDr. [REDAKOVANÉ] pôsobilo v celkom nepatrnej miere na spôsobenie následku. Disciplinárny senát prihliadol k týmto okolnostiam a ďalej k okolnostiam vysokého nápadu vecí v oddelení sudkyne v rokoch 1996 až 1999, tiež k nadštandardnému skončeniu vecí v rokoch 2000 až 2002, ktorému v celom komplexe povinnosti sudcu predchádza naštudovanie vecí, ich vytýčenie, napísanie rozhodnutí, ako aj iných úprav a výziev na doplnenie návrhu, uznesenia o ustanovení znalca a podobne. Pri takejto

pracovnej vypätosti a zaťažnosti sudkyne sa potom môže stať, že potom, ako jej bol spis vrátený nestihla ho podrobne preštudovať. Nemožno tiež opomenúť pracovné hodnotenie sudkyne, ktorá nikdy nebola disciplinárne stíhaná, nikdy nebola ani napomenutá pre porušenie pracovných povinností, rozsudky písala pri uvedených množstvách bez predĺženia lehôt. Možno preto konštatovať, že sudkyňa JUDr. [REDAKOVANÉ] od 10. januára 2001, kedy jej bol spis 4 C 720/96 spolu so spisom 7 C 768/99 daný do dispozície /nie od 28. decembra 2000 ako je uvedené v návrhu na začatie disciplinárneho konania/ nevykonala vo veci taký procesný úkon, ktorý by viedol k meritórnemu vybaveniu veci, ale s poukazom na neobvyklé okolnosti prípadu niet tu zavinenia a aj vzhľadom na hodnotenie jej osoby, bolo treba dospieť k záveru, že jej konanie, resp. nekonanie vo veci nie je takej intenzity, aby mohlo byť z hľadiska materiálneho podradené pod pojem disciplinárneho previnenia tak, ako to vyžaduje § 116 ods. 1 zákona. Preto disciplinárny súd sudkyňu JUDr. [REDAKOVANÉ] spod disciplinárneho previnenia oslobodil.

Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonnej lehote odvolanie minister spravodlivosti Slovenskej republiky. Poukázal na to, že návrh na začatie disciplinárneho konania podal pre skutok – nekonanie vo veci vedenej na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod č. 4 C 720/96 v čase od 28.12.2000, kedy nadobudlo právoplatnosť uznesenie Okresného súdu Spišská Nová Ves č.k. 7 C 768/99- 42 z 20.12.2000, ktorým bola vec vedená pod sp. zn. 7 C 768/99 spojená na ďalšie konanie s vecou 4 C 720/96, a to do 15.5.2003, kedy bol v uvedenej veci vytýčený termín pojednávania, s výnimkou úkonov týkajúcich sa zisťovania stavu dedičského konania D 745/95, čo predstavuje nečinnosť takmer dva a pol roka. V súvislosti s touto nečinnosťou Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze III. ÚS 91/02-68 z 2.4.2003 uviedol, že nečinnosťou súdu po 28.12.2000 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a k porušeniu jej práva na prerokovanie veci súdom v primeranej lehote. Nemôže akceptovať a prehliadnuť nečinnosť dotknutej sudkyne, pretože po dobu takmer dva a pol roka spis fyzicky neštudovala, keď spis 7 C 768/99 mala založený v spojom pôvodnom spise 4 C 720/96 a nemôže ju zbaviť zodpovednosti za jej nečinnosť obrana spočívajúca v tom, že o tejto skutočnosti nevedela, že na štúdium spisu nemala dôvod, len sa presvedčila, že dedičské konanie ešte nie je skončené. Týmto svojim konaním zavinené porušila povinnosti sudcu konať bez zbytočných prietahov. Poukázal na veľkosť oddelenia sudkyne, čo jej umožňovalo spis si prezrieť a zistiť, že k jej spisu bol pripojený iný spis. Poukázal na to, že v danom prípade zo strany sudkyne absentuje akýkoľvek úkon po dobu takmer dva a pol roka. Preto žiadal, aby odvolací disciplinárny senát rozhodnutie prvostupňového disciplinárneho súdu spisová značka 8 Ds 3/03 zrušil a sám vo veci rozhodol v zmysle návrhu na začatie disciplinárneho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací disciplinárny súd preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky bolo podané v zákonom stanovenej lehote.

Najvyšší súd ako disciplinárny súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a v odôvodnení svojho rozhodnutia jasne a presvedčivo vyložil, prečo konanie JUDr. [REDAKOVANÉ] nenapĺňa znaky disciplinárneho previnenia a odvolací disciplinárny senát sa s týmto záverom plne stotožňuje.

Odvolací disciplinárny senát považoval vo veci za nepochybné, že JUDr. [REDAKOVANÉ] bola zákonnou sudkyňou konajúcou vo veci Okresného súdu v Spišskej Novej Vsi sp. zn. 4 C 720/96, ktorá napadla dňa 5.8.1996 a v ktorom konaní žalobkyňa [REDAKOVANÉ] uplatňovala investície vo výške 103.000,- Sk do cudzej nehnuteľnosti voči dedičom, ktorých dedičstvo v čase podania žaloby nebolo potvrdené. Okruh dedičov preto bolo možné ustáliť až po právoplatnom skončení dedičského konania, a tak pred jeho skončením nebolo možné v danej veci konať. Vec sudkyňa pravidelne sledovala /počas celého obdobia ho zisťovala 26 krát/, ale nemohla vec meritórne prejednať pre neurčitý okruh účastníkov konania a už vôbec nie vo veci vyniesť konečné rozhodnutie.

Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze III. ÚS 91/02-68 zo dňa 2.apríla 2003 konštatoval, že základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené článkom 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky ako aj jej právo na prerokovanie veci súdom v primeranej lehote podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Okresný súd v Spišskej Novej Vsi v konaniach vedených pod sp. zn. D 745/95, 4 C 720/96 a 7 C 768/99 porušil. Ústavný súd Slovenskej republiky prikázal Okresnému súdu v Spišskej Novej Vsi konať bez zbytočných prietáhov a [REDAKOVANÉ] priznal finančné zadosťučinenie vo výške 70.000,- Sk. Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že okresný súd pravidelne predbežne zisťoval stav dedičského konania, pričom medzi jednotlivými úkonmi nezistil dlhšie obdobia nečinnosti a postup okresného súdu v uvedenom konaní do 28.decembra 2000 z hľadiska ochrany práv sťažovateľky zaručený článkom 48 ods. 2 Ústavy a článkom 6 ods. 1 Dohovoru považoval za akceptovateľný. Dňa 28.decembra 2000 však nadobudlo právoplatnosť uznesenie okresného súdu č.k. 7 C 768/99-42 z 20.12.2000, ktorým bola vec vedená pod sp. zn. 7 C 768/99 spojená na ďalšie konanie práve s vecou 4 C 720/96, pričom spoločné konanie sa malo viesť pod touto spisovou značkou. Dobu nečinnosti okresnému súdu v tejto časti spoločného konania vedeného pod sp. zn. 4 C 720/96 po 28.decembri 2000 až do rozhodnutia o sťažnosti sťažovateľky v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky posúdil ústavný súd ako zbytočné

prieťahy v konaní, ktoré mali za následok porušenie práv sťažovateľky zaručených článkom 48 ods. 2 Ústavy a článkom 6 ods. 1 Dohovoru. Ako však uviedol prvostupňový disciplinárny súd, i keď došlo k porušeniu práv sťažovateľky zabezpečených jednak Ústavou a jednak Dohovorom, nie je možné odhliadnuť od skutočnosti, že tento prieťah nespôsobila ani nezavinila sudkyňa JUDr. [REDAKOVANÉ]. Odvolací disciplinárny senát, tak ako prvostupňový disciplinárny senát považoval za dôležité skúmať, či JUDr. [REDAKOVANÉ] zavineným konaním spôsobila tento prieťah v konaní a či mohla tomuto prieťahu objektívne zabrániť. V konaní bolo obsahom spisu Okresného súdu v Spišskej Novej Vsi č.k. 4 C 720/96 preukázané, že spojenie vecí na spoločné konanie nebolo sudkyňi primeraným spôsobom dané na vedomie, nebolo jej oznámené, nebolo vyznačené v spise, uznesenie o spojení nebolo do spisu založené, nebolo v ňom zaznamenané a tieto okolnosti nedávali sudkyňi JUDr. [REDAKOVANÉ] možnosť zistiť, že došlo k spojeniu vecí, preto o spojení nemala vedomosť. Neboli pochybnosti o tom, že došlo len k faktickému založeniu spisu 7 C 768/99 do spisu sudkyne 4 C 720/96 a ako samotná sudkyňa uviedla, o tomto sa dozvedela až zo sťažnosti, ktorá okolnosť v konaní v rámci disciplinárneho konania nebola vyvrátená. Nebolo teda preukázané, že by sa sudkyňa o tejto okolnosti dozvedela skôr, že by nadobudla vedomosť o spojení dvoch vecí na spoločné konanie, čím by jej vznikla povinnosť v oboch veciach konať bez zbytočných prieťahov. Na konanie vo veci 4 C 720/96 neboli stále splnené podmienky a nebyť toho, že k tomuto sporu sudkyne bol pripojený iný spor 7 C 768/99, dovtedajšie úkony sudkyne by boli dôvodné.

I keď bol objektívne skonštatovaný prieťah v konaní, a to nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky, ani odvolací disciplinárny súd nepovažoval splnené podmienky pre disciplinárne previnenie sudkyne, pretože Ústavný súd Slovenskej republiky nestanovil, kto konkrétne zo strany orgánov štátu prieťah zaviniť a z akých dôvodov, teda z rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky nevyplýva, že prieťah spôsobila sudkyňa JUDr. [REDAKOVANÉ]. [REDAKOVANÉ] naopak, v disciplinárnom konaní sa podľa názoru odvolacieho disciplinárneho súdu nepodarilo preukázať zavinenie JUDr. [REDAKOVANÉ] za vzniknutý prieťah, ktorý bol objektívne konštatovaný Ústavným súdom Slovenskej republiky. Nebolo preukázané, že by prieťah vznikol konaním sudkyne /jej nekonaním/, že by porušila povinnosť konať bez zbytočných prieťahov, pretože v jej pôvodnej veci 4C 720/96 podmienky preto, aby konala neboli a aj Ústavný súd Slovenskej republiky akceptoval jej procesný postup do 28.12.2000, kedy priebežne a pravidelne vec sledovala a ktorý postup zachovala i potom, ako došlo k spojeniu dvoch vecí na jedno konanie, o ktorej okolnosti však nevedela, nevedela o tom, že s jej konaním bola spojená vec, v ktorej bolo možné s účastníkmi konať, pretože ich okruh bol určený. Sudkyňa v danej veci postupovala v súlade so zákonom, stav svojho konania pravidelne sledovala a sledovala, či dedičské konanie je skončené a či sa v dôsledku toho ustálil

okruh účastníkov na strane žalovaných. Pripojenie vecí 7 C 768/99 ku konaniu 4 C 720/96 nebolo náležitým spôsobom dané JUDr. [REDAKOVANÉ] na vedomie, uznesenie nebolo založené do jej spisu, nebolo vyznačené na obale, o spojení vecí nebola nikým informovaná, preto postupovala tak, ako keby k spojeniu vecí nedošlo. Jej postup vo veci 4 C 720/96 tak, ako do 28.12.2000, i naďalej nemožno považovať za disciplinárne previnenie, a tak s prihliadnutím na okolnosti tohto prípadu, ako i osobu sudkyne i napokon ďalší postup, ktorý nastal po rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky odvolací disciplinárny súd dospel k záveru, že rozhodnutie prvostupňového disciplinárneho súdu je správne, preto odolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky nepovažoval za dôvodné, a tak ho podľa § 131 ods. 1 zákona č. 1985/2000 Z.z. v platnom znení zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 27. septembra 2004

JUDr. Ján B O B O R, v. r.
predseda odvolacieho disciplinárneho senátu

Za správnosť vyhotovenia:

